

בש"פ 7481/16 - מדינת ישראל נגד סרגיי סידורוב, רונן זגיר

בבית המשפט העליון

בש"פ 7481/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

1. סרגיי סידורוב
2. רונן זגיר

המשיבים:

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

ד' בתשרי התשע"ז (6.10.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד טליה נעים; עו"ד ליאת בכור; עו"ד אתי שניימן

בשם המבקשת:

עו"ד מירי פרידמן

בשם המשיב 1:

עו"ד רונן מאיר; עו"ד אפרים טרוים

בשם המשיב 2:

החלטה

1. בקשה להארכת מעצר ראשונה מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), להארכת מעצרו של המשיבים בתשעים יום החל מיום 11.10.2016 או עד למתן פסק דין בת"פ 16-01-19713 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

עמוד 1

כתב האישום

2. נגד המשיבים הוגש כתב אישום מתוקן הכולל 4 פרקים, המייחס להם, בין היתר, עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע; הלבנת הון; התחמקות מתשלום מס וסיוע לאחר להתחמק מתשלום מס; ניכוי תשומות על-סמך מסמכים כוזבים; ניהול חשבונות כוזבים ומסירת דיווח כוזב. למשיב 2 מיוחסות בנוסף עבירות של איזמים וסחיטה באיומים, תוך שימוש בנשק חם וקר. בכתב האישום מתוארת מסכת שיטתית של אלפי עבירות כלכליות חמורות שבוצעו במסגרת תכנית עבריינית רחבת היקף של הפצת חשבוניות פיקטיביות והלבנת הון, בתקופה מצטברת של כחמש שנים, ובהיקף של מאות מיליוני שקלים. על פי הנטען, המשיבים הפעילו חברות קש, יחידים ועוסקים שונים (להלן: ההתארגנות), ובאמצעותם מכרו אלפי מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס, ניכוי תשומות על סמך המסמכים הכוזבים, פתחו חשבונות בבנקים שונים והלבינו את ההכנסות שקיבלו ממכירת החשבוניות הפיקטיביות, כאשר בכלל מעשי ההונאה שלהם הסבו זנק בגובה של מאות מיליוני שקלים לקופת המדינה.

3. על פי המתואר בכתב האישום, בתמצית, מפרוואר 2011 ועד דצמבר 2015 או בסמוך לכך, קשרו המשיבים קשר יחד ועם אחרים לביצועה של תכנית עבריינית במסגרתה הונו את רשויות המס, התחמקו וסייעו לאחרים להתחמק מתשלומי מע"מ ומס הכנסה בסכום של כ-813,895,305 ש"ח שלא כדין, ניכוי תשומות שלא כדין בסכום של כ-80,499,498 ש"ח והלבינו הון בסך כולל של 167,601,382 ש"ח. במסגרת פעילותם, המשיבים הביאו לפתיחתן של 4 חברות שנרשמו על שם אנשי קש, ושימשו אותם כפלטפורמה לביצוע העבירות נשוא כתב האישום, וכן הפעילו לפי רצונם יחידים ועוסקים לצורך קידום מטרותיהם. המשיבים קשרו קשר עם לקוחות רבים, להם מכרו, תמורת עמלה, 3,133 חשבוניות פיקטיביות בהיקף של 473,261,230 ש"ח. לאחר הוצאת החשבוניות הפיקטיביות, הן נרשמו בכזב בכרטיסי הנהלת החשבונות של הלקוחות, וכנגדן נרשמו תשלומים שבוצעו לכאורה בגין העסקאות, כאשר בפועל הכספים הוחזרו ללקוחות בניכוי עמלה ששולמה למשיבים. המשיבים לא דיווחו על הכנסותיהם מהעמלות ולא שילמו את המס הנובע מהן.

4. במקביל, ועל מנת להקטין את תשלומי המס בגין החשבוניות הפיקטיביות שמכרו, הוציאה ההתארגנות חשבוניות פיקטיביות (להלן: התשומות הפיקטיביות). ההתארגנות עשתה שימוש בתשומות הפיקטיביות לצורך הגדלה פיקטיבית של הוצאותיה לצרכי מס וניכתה אותן בדיווחיה התקופתיים למנהל מס ערך מוסף. המשיבים ניכוי תשומות באופן זה על סמך 923 תשומות פיקטיביות שקיבלו מעוסקים שונים בסכום כולל של 541,919,784 ש"ח. בתשלומים שבוצעו כנגד החשבוניות הפיקטיביות נעשו עבירות הלבנת הון בסך של לפחות 167,601,382 ש"ח, במסגרתן בוצעו פעולות להסוואת והסתרת מקור הכספים והפעולות האמיתיות שנעשו בו.

5. בנוסף מתואר בכתב האישום, כי המשיבים עשו כל שביכולתם כדי לעמוד בדרכה של הרשות החוקרת, ובין היתר סייעו לאחד מאנשי הקש להסתתר מרשויות החוק ואף צידו אותו בתעודת זהות מזויפת; התכוננו לחקירה והכינו אחרים; והעלימו ושרפו מסמכים רבים על מנת שלא יתגלו מעשיהם. כמו כן, נטען כי המשב 2 איים וסחט באיומים שניים מחברי ההתארגנות במטרה למנוע מהם לנתק את הקשר עם ההתארגנות, בכך שניסה לדקור אחד מהם ברגלו והצמיד אקח טעון לצווארו של האחר. עוד יצוין, כי משיב 1 המשיך לבצע את העבירות המתוארות חרף העובדה שבדצמבר 2013 נחקר על הפרשה ואף היה עצור.

ההליכים עד כה

6. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים המתנהלים נגדם. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתם של המשיבים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום, וביניהן הודייתם של מעורבים מרכזיים בפרשה; חומרים חשבוניים; האזנות סתר החושפות את הפעילות המתוארת בכתב

האישום; והודעות שקושרות את המשיבים ואחרים לעבירות נשוא כתב האישום. בנוסף, נטען כי לחובת המשיבים קמה עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים, שכן קיים חשש ממשי לכך ששחרורם יביא לשיבוש מהלכי משפט, להתחמקות מהליכי שפיטה או מריצוי עונש המאסר, להשפעה על עדים או פגיעה בראיות בדרך אחרת. כמו כן, נטען כי מתקיימת במשיבים עילת מעצר של מסוכנות, לפי סעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים, וזאת משום שיש יסוד סביר לכך שאי-מעצרים יסכן את ביטחונם של אדם ו/או בטחון הציבור, לרבות רכושו. ביחס למשיב 2, צוין כי קמה עילת מסוכנות לפי סעיף 21(ג)(1) לחוק המעצרים, בגין כך שמיוחסות לו עבירות אלימות תוך שימוש בנשק קר וחם.

7. לבקשת באי כוח המשיבים, הדיון בבקשת המעצר נדחה ליום 25.1.2016, והמשיבים נעצרו עד החלטה אחרת. בדיון שהתקיים ביום 17.1.2016 הגיש בא כוח המשיב 2 הודעה לבית המשפט כי לא יוכל לייצגו, ובית המשפט הורה למנות למשיב 2 סניגור מהסניגוריה הציבורית. לבקשת המבקשת, דיון המעצר נדחה ליום 4.2.2016. ביום 2.3.2016 הגיש בא כוח המשיב 1 בקשה לדחיית הדיון בשבועיים לצורך גיבוש עמדתו בשאלת קיומן של ראיות לכאורה, ובית המשפט דחה את הדיון בעניינו ליום 22.2.2016. עוד ביום 3.2.2016 הוגשה בקשה מטעם הסניגוריה הציבורית להתליית מינויה, וזאת סברה כי המשיב 2 נמצא במשא ומתן לשכירת שירותיו של עורך דין פרטי. בדיון שנערך ביום 4.2.2016 המשיב 2 הודיע כי אין בכוונתו לשכור שירותים משפטיים באופן פרטי, והוא מעוניין במינוי סניגור ציבורי. על כן, בית המשפט הורה על דחיית הדיון בעניינו ליום 11.2.2016, כאשר מונתה למשיב באת כוחו הנוכחית ביום 8.2.2016. בדיון שהתקיים ביום 11.2.2016, בהסכמת באת כוח המשיב 2, הורה בית המשפט על מעצרו עד להחלטה אחרת.

8. בדיון שהתקיים ביום 22.2.2016 ביקשו באי כוח המשיבים לדחות את הדיון, על מנת לגבש את עמדתם בשאלת הראיות לכאורה. לבקשתם, בית המשפט הורה על דחיית הדיון ליום 17.3.2016. ביום זה, הצהירו באי כוח המשיבים כי אינם מסכימים לקיומן של ראיות לכאורה ועמדו על גדר המחלוקת. בית המשפט הורה לצדדים להגיש סיכומי טיעון בעניין, וקבע מועד לדיון ביום 8.5.2016. ביום 1.5.2016 הגישו באי כוח המשיבים בקשה לדחיית המועד לדיון בראיות לכאורה, ובית המשפט הורה על דחייתו ליום 19.5.2016.

9. ביום 19.5.2016 נערך הדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה בעניינם של המשיבים. ביום 30.6.2016 בית המשפט קבע כי קיימות ראיות לכאורה למעורבותם של המשיבים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום, וכן קבע דיון בשאלת קיומן של עילות מעצר ליום 28.7.2016 – אשר נדחה לבסוף ליום 8.8.2016. כמו כן, לבקשת באי כוח המשיבים, בית המשפט הורה על עריכת תסקיר שירות מבחן בעניינם.

10. ביום 27.7.2016 הוגש תסקיר שירות מבחן בעניינו של המשיב 2. שירות המבחן התרשם כי למשיב 2 יכולת לקדם את צרכיו האישיים באמצעות התנהלות מניפולטיבית וכי הינו מתנהל על פי דפוסי הסתרה מול סביבתו הקרובה. כן העריך שירות המבחן כי נשקף סיכון משמעותי מהמשיב 2 להמשך התנהלות שולית בתחום המרמה, וכי נשקפת ממנו רמת סיכון בינונית להישנות התנהלות אלימה אשר תוצאותיה עשויות להיות ברמה הבינונית אף הם. אשר למפקחים שהוצעו על ידי המשיב 2, שירות המבחן ציין כי, להתרשמותו, הם אינם מסוגלים לזהות גורמי סיכון במצבו ולמנוע אותם. על כן, המלצת שירות המבחן היתה שלא להורות על שחרור המשיב 2 לחלופת מעצר. ביום 4.8.2016 הוגש תסקיר מעצר משלים בעניינו של המשיב 2, ובו נפסלה חלופת מעצר נוספת שהוצעה על ידו, לאחר שנמצא כי אין בה כדי להפחית את המסוכנות הנשקפת מהמשיב.

11. ביום 3.8.2016 הוגש תסקיר שירות מבחן בעניינו של המשיב 1. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון להישנות התנהגות בעייתית ופורצת גבול מצדו של המשיב 1. באשר למפקחים המוצעים, שירות המבחן קבע כי הם ערים לדרישות הטכניות של הפיקוח ועונים עליהן, אך אינם ערים לאפשרות של שיבוש הליכים והשפעת גורמים שוליים על המשיב 1. על כן, שירות המבחן התרשם כי הם יתקשו להוות גורמים ממתנים ומפחיתי סיכון להישנות התנהגות בעייתית

ופורצת גבול. משכך, שירות המבחן המליץ שלא להורות על שחרורו של המשיב 1 לחלופת מעצר או לשחרורו למעצר בפיקוח אלקטרוני.

12. ביום 8.8.2016 נערך דיון בשאלת התקיימותן של עילות מעצר בעניינם של המשיבים וקיומן של חלופות מעצר, והמועד למתן החלטה נדחה ליום 11.9.2016. ביום 9.9.2016 הגישו באי כוח המשיבים בקשה לדחיית ההחלטה. המבקשת התנגדה לבקשת הדחייה, ובית המשפט דחה את הבקשה והורה כי הדיון יתקיים כמתוכנן. ביום 11.9.2016 קבע בית המשפט המחוזי כי מתקיימת במשיבים עילת מעצר של מסוכנות - אשר לא ניתן לאינה על ידי חלופת מעצר, וזאת לאחר שמצא כי המעשים המיוחסים להם מלמדים על הסכנה הגדולה הנשקפת מהם. כן ציין בית המשפט כי עבירות כלכליות מהסוג הנדון מקימות עילת מעצר מובהקת חרף היותן עבירות רכוש לכאורה. בנוסף, בית המשפט המחוזי קבע כי לחובת המשיבים קמות גם עילת מעצר של שיבוש הליכי משפט וחשש מהימלטות. על כן, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים נגדם. יצוין, כי ביום 14.9.2016 ערר המשיב 1 על ההחלטה לעצרו עד תום ההליכים לבית משפט זה - אשר דחה את הערר ביום 21.9.2016, בהסכמתו של המשיב 1 (בש"פ 7196/16).

13. בכל הנוגע למהלך הדיונים בתיק העיקרי, ביום 22.2.2016 נערך הדיון הראשון בתיק, במסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן. באי כוח המשיבים ביקשו לדחות את המענה לכתב האישום לצורך עיון בחומרי החקירה והעתקתם, והדיון נדחה ליום 22.3.2016. ביום זה, באי כוח המשיבים ביקשו לדחות את המענה לכתב האישום פעם נוספת, והדיון נדחה ליום 17.5.2016. ביום 15.5.2016 הוגשה על ידי באי כוח המשיבים בקשה לדחיית מועד ההקראה. המשיבה התנגדה לבקשה, ובית המשפט דחה את הבקשה וקבע כי הדיון יתקיים במועדו. בדיון מיום 17.5.2016 שבו המשיבים על בקשתם לדחות את המענה לכתב האישום, ובית המשפט הורה על דחיית הדיון ליום 7.6.2016. באי כוח המשיבים שבו וביקשו לדחות את המענה לכתב האישום, וביום 3.7.2016 בית המשפט קבע מועדים לצורך הגשת המענה לכתב האישום, טענות מקדמיות ותגובת המבקשת. כמו כן, בית המשפט הציע לצדדים לשקול אפשרות לפנייה לגישור. ביום 15.6.2016 פנו באי כוח המשיבים לבית המשפט בבקשה לעיון בחומר החקירה, וביום 17.7.2016 נערך דיון חלקי בבקשה, והמשכו נדחה ליום 28.7.2016. נוכח בקשת באי כוח המשיבים, המשך הדיון נדחה ליום 22.9.2016, במסגרתו הגיעו הצדדים להסכמות לעניין חומר החקירה המבוקש.

14. ביום 31.7.2016 הודיעו הצדדים כי הם מסכימים להליך גישור, וביום 31.7.2016 קבע בית המשפט כי יש להפנות את התיק לבחינת האפשרות להביאו בפני שופט מגשר. בשים לב לכך שהמשיבים היו עצורים באותו מועד עד החלטה אחרת, ביום 18.8.2016 פנתה המבקשת לבית המשפט בבקשה דחופה לקביעת מועדי הוכחות ובבקשה לקבוע מועד לשמיעת הליך הגישור. בית המשפט קבע ישיבת גישור ליום 18.9.2016 וכן חמישה מועדים לשמיעת הוכחות: 25.9.2016; 9.10.2016; 10.10.2016; 30.10.2016; וה- 31.10.2016.

15. במהלך דיון שנערך ביום 11.9.2016, הועלו טענות מקדמיות מטעמים של המשיבים, והצדדים הסכימו כי הדיון בהן יידחה לשלב שבו בית המשפט יוכל להידרש אליהן - לאחר שנחשף לראיות. בית המשפט הורה כי מועד דיון ההוכחות שנקבע ליום 25.9.2016 יהפוך למועד תזכורת. ביום 22.9.2016 התקיים דיון גישור, ומועד נוסף לגישור נקבע ליום 9.10.2016. במסגרת הדיון מיום 25.9.2016, לבקשת באי כוח המשיבים, הורה בית המשפט על ביטולים של מועדי ההוכחות שהיו קבועים לימים 9.10.2016 וה- 10.10.2016. מנגד, נקבעו מועדי הוכחות נוספים בימים: 23.11.2016; 4.12.2016; 14.12.2016; 15.12.2016; 21.12.2016; 15.1.2016; 19.1.2016; וה- 23.1.2017. כמו כן, בית המשפט המחוזי הבהיר, כי מרגע שבו יתחיל הליך שמיעת ההוכחות יעמוד בית המשפט על קיום כלל הדיונים.

הבקשה

16. בבקשה שלפניי, המבקשת עומדת על אותן עילות המעצר שעמדו ביסוד ההחלטה להורות על מעצרם של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדם: חשש ממשי שהמשיבים יסכנו את בטחונם של אדם ו/או את בטחון הציבור; חשש ממשי לשיבוש הליכי משפט או העלמת רכוש, השפעה על עדים או פגיעה בראיות בדרך אחרת, וחשש מפני התחמקות מהליכי שפיטה או ריצוי עונש מאסר. עוד מצביעה המבקשת על כך שלמשיב 2 קמה גם עילת מסוכנות מכח סעיף 21(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, בגין עבירות האלימות שמיוחסות לו. באשר לעילת המסוכנות, המשיבה מדגישה כי כתב האישום חושף מסוכנות של ממש מצד המשיבים, וזאת נוכח היקפן ומשכן של העבירות כמו גם טיב העבירות המיוחסות להם, וכן השיטתיות והתחכום שבהן בוצעו והנזק הגדול שנגרם לקופת המדינה בשל ביצוען. המשיבה גורסת כי מסוכנותם מועצמת נוכח כך שבמעשיהם הלכאוריים הוכיחו זילות מוחלטת בחוק, במערכת המשפט וברשויות האכיפה. בנוסף, המבקשת מציינת את עברו הפלילי המכביד של המשיב 2, שכולל עבירות של שימוש במסמך מזויף, התחזות לאדם אחר במטרה להונות, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, זיוף סימני זיהוי של רכב, ושימוש ברכב ללא רישיון ונטישה במקום אחר.

17. באשר לחשש משיבוש הליכי משפט, השפעה על עדים או פגיעה בראיות בדרך אחרת, המבקשת טוענת כי המסוכנות הנשקפת מביצוע העבירות המיוחסות למשיבים מבססת באופן מובנה חשש ממשי לשיבוש הליכי משפט, וכן עומדת על כך שהמשיבים, במעשיהם הלכאוריים, עשו כל שביכולתם לעמוד בדרכה של הרשות החוקרת. כמו כן, ובין היתר לאור העונש הכבד שצפוי להם, המבקשת סבורה כי שחרורם של המשיבים לחלופה מגבש חשש ממשי מהימלטותם מהדין.

18. לבסוף, המבקשת מפנה לכך שחלופת מעצר מבוסס על אמון שרוכש בית המשפט לכך שהנאשם יקיים את תנאי שחרורו – וכי, לשיטתה, אמון שכזה לא יכול להתקיים בנסיבות המקרה דנן. על יסוד האמור, לעמדתה של המבקשת, יש מקום להאריך את מעצרם של המשיבים בתשעים יום.

19. המשיבים, מנגד, סבורים כי התנהלותה של המבקשת בעניינם מחייבת את שחרורם ממעצר בשלב זה. המשיבים עומדים על כך שחומר הראיות הועבר להגנה רק כ-8 חודשים לאחר הגשת כתב האישום, וכן על כך שעל אף שהם עצורים כבר כ-10 חודשים – הליך ההוכחות טרם החל ועתיד להתחיל רק בסוף אוקטובר.

דיון והכרעה

20. ככלל, בהליך של בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לערוך איזון בין הזכות לחירות העומדת למשיב והנתמכת בחזקת החפות, לבין האינטרס של שמירה על ביטחון הציבור וההגנה על קיומו של הליך שיפוטי תקין. בעת עריכתו של איזון זה על בית המשפט לשקול, בין היתר, את חלוף הזמן מאז הושם המשיב במעצר; את קצב התנהלות הדיונים; את זהות הגורם האחראי להתמשכות ההליכים; את חומרת העבירות המיוחסות למשיבים ונסיבותיהן; את מידת המסוכנות הנשקפת הימנו; ואת החשש מפני שיבוש הליכי משפט (ראו למשל: בש"פ 1640/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 20 (17.3.2016); בש"פ 8520/15 מדינת ישראל נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (14.1.2016); בש"פ 8476/15 מדינת ישראל נ' שמאילוב, פסקה 9 (15.12.2015)).

21. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחים המצורפים לה, ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שבפניי, מצאתי כי מכלול השיקולים מצדיק את קבלת הבקשה להארכת המעצר. על אף הימשכות ההליכים, המסוכנות הברורה הנשקפת מהמשיבים, הנלמדת מחומרת ושיטתיות המעשים המיוחסים להם מטה את הכף לעבר המשך מעצרם. כך, כתב האישום

מגלל מסכת של עבירות שהמשיבים ביצעו בשיטתיות תוך הפעלת מערך שלם של חברות ואנשי קש, אנשי שטח, שבאמצעותם מכרו אלפי חשבוניות פיקטיביות וניכו תשומות על בסיס מסמכים כוזבים והלבינו את ההכנסות שקיבלו ממכירת אותן חשבוניות. ההיקף הנטען של מעשיהם הוא עצום: לפי הנטען, מדובר על עבירות מס הכנסה בהיקף של 800 מיליון ש"ח, עבירות הלבנת הון בהיקף של למעלה מ-160 מיליון ש"ח. על מסוכנות מבצעי עבירות כלכליות, עמד השופט צ' זילברטל בבש"פ 6393/13 שפק נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (20.10.2013):

"על אף שהעבירות המיוחסות לעורר הן בעיקרן עבירות כלכליות, סבורני, כי אופן ביצוען, התחכום, התכנון והמערך שלווה לביצוען מלמדים על מסוכנותו של העורר. במשך תקופה ארוכה העורר היה שותף, לכאורה, להוצאתה לפועל של תוכנית עבריינית מסועפת ומורכבת שהתפרשה על פני אזורים שונים, אשר דרשה שיתוף פעולה מלא ומתמיד של כלל המעורבים בפרשה וגלגלה סכומי כסף בהיקפים עצומים, של מאות מיליוני שקלים, תוך מגמה ברורה להונות את שלטונות המס ובניגוד להוראות חוק איסור הלבנת הון. כך שאין מדובר במעשה חד פעמי של העורר, במעידה נקודתית, אלא הוא היה לכאורה שותף למסכת פעולות מורכבת ומתמשכת אשר יש בה ללמד ולהעיד על מסוכנותו. כבר נפסק, כי עילת מסוכנות עשויה להתקיים אף בעבירות כלכליות ובעבירות רכוש, זאת כאשר העבירות מבוצעות באורח שיטתי או בהיקף ניכר או תוך התארגנות של כמה עבריינים או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים (בש"פ 11136/03 מדינת ישראל נ' איטח, פ"ד נח(5) 337, 340 (2003); בש"פ 8082/12 אוסקר נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (23.12.2012)). כל הסממנים האמורים מתקיימים בעניינו של העורר".

מסוכנותו של המשיב 2 אף מתעצמת בשל ייחוסו לו גם עבירות של איומים וסחיטה באיומים, תוך שימוש בנשק חם וקר.

יתר על כן, מיוחסות למשיבים מספר עבירות של שיבוש הליכי משפט, בשל כך שלפי הנטען הם סייעו לאנשי הקש לצאת מהארץ כשנדרשו לחקירה, הסתירו העליו ושרפו מסמכים. נוכח האמור, ברי כי גם שיקולים של חשש משיבוש הליכי משפט והימלטות מהארץ מטים את הכף לעבר המשך מעצרם של המשיבים.

22. זאת ועוד, ישנו צפי להתקדמות משמעותית בתיק מכאן ואילך. עתה קבועים חמישה מועדי הוכחות בבית המשפט המחוזי בתקופת המעצר המבוקשת ושלושה מועדים נוספים קבועים לשלושה החודשים לאחר מכן. עם זאת, מצאתי כי יש מקום לקבוע מועדי הוכחות נוספים, ואני מורה למבקשת לבקש זאת מבית המשפט המחוזי.

23. סוף דבר, הבקשה מתקבלת. מעצרם של המשיבים יוארך בתשעים ימים, החל מיום 11.10.2016 או עד למתן פסק דין בת"פ 19713-01-16 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ז' בתשרי התשע"ז (9.10.2016).

ש ו פ ט

